

PIETERTJE IS TOCH GROOT

DOOR JANNIE
KRIJGER-WISSE

Pietertje is tóch groot

door

Jannie Krijger-Wisse

Geïllustreerd door M. Bosch van Drakestein

W. D. Meinema N.V. - Delft

„Marja zegt dat ik nog maar vier ben” (blz. 3).

Weet je wie Pietertje is?

Dat is een klein jochie, met blauwe ogen en blond haar.

Kijk, daar komt hij juist aan. Och, hij huilt!

Een dikke traan rolt over z'n wang en een andere traan loopt over z'n neus.

Die ondeugende traan wil blijven hangen aan het puntje.

Dat kriebelt zo. Pietertje wordt er boos om.

Hij schudt z'n hoofd wild heen en weer.

Dan valt de traan op de stoep.

Het lijkt wel een regendruppel.

Maar Pietertje ziet het niet.

Hij holt gauw naar z'n moeder.

„Mam,” roept hij hard bij de achterdeur.

Moeder staat te strijken. Ze zegt: „Stil toch voor zusje.

Straks schreeuw je haar nog wakker.”

Dan ziet ze Pietertjes tranen.

„Wat is er gebeurd?” vraagt ze.

Die lastige tranen willen alweer komen.

Daarom slikt Pietertje een paar keer.

Z'n stem klinkt nog heel raar, als hij zegt: „Marja, dat

grote meisje van de hoek, zegt dat ik nog maar vier ben.

Ze gelooft niet, dat ik al gauw naar de grote school ga.

En haar broer Jan zegt, dat ik Pietertje Ukkepuk heet.”

Dan heeft Pietertje ineens weer zo veel verdriet.

Hij legt z'n armen en z'n hoofd op de tafel en snikt het uit.

Moeder schrikt ervan.

Ze strijkt hem zachtjes over z'n blonde krullen.

Ze zegt: „Vind je het zo erg om klein te zijn?”

Pietertje knikt.

Na een poosje zegt moeder: „Kom, we gaan gezellig limo-

nade drinken. Oranje limonade, dat staat vrolijk. Misschien ga je daar wel van lachen.”

Ze nemen ook nog een wafeltje.

Maar Pietertje blijft verdrietig.

Daarom zegt moeder: „Het is heus niet zo erg als je klein bent. En als ze je plagen, doe je maar net of je het niet hoort. Dan vinden ze je vast een flinkerd.”

Maar Pietertje zucht: „De Here Jezus wil ook al niet luisteren.”

„Wat?” zegt moeder.

Pietertje krijgt een kleur en hij zegt zacht: „Elke avond, als ik in bed lig, vraag ik aan de Here Jezus, of hij me groter wil maken, maar Hij doet het niet.”

Het is even stil.

Dan zegt moeder: „Misschien vindt de Here Jezus het helemaal niet zo nodig.

Maar Hij heeft wél graag, dat je flink bent en lief.

En denk je heus, dat je niet groeit? Kijk dan maar eens naar dit bloesje. Dat is je al haast te klein. Ik zal maar gauw twee nieuwe maken, want over een paar maanden moet je al naar de grote school.”

Warempel, daar begint Pietertje toch een beetje te lachen.

Hij vraagt: „Zie je nog aan m'n ogen dat ik gehuild heb?”

„Een beetje,” zegt moeder, „doe je gezicht maar af met een nat washandje. Dan zie je er helemaal niets meer van.”

Als Pietertje naar buiten gaat, zegt hij nog: „Ik vind Pietertje niks geen leuke naam.”

2

Twee vriendjes

Kareltje is Pietertjes vriendje.

Hij woont een paar huizen verder.

Ze spelen dikwijls samen in de zandbak.

Als het zand nog een beetje nat is van de regen, maken ze prachtige kastelen.

Of ze maken een tunnel en laten daar autootjes onderdoor rijden.

Het mag alleen met plastic autootjes, andere gaan roesten. Als het lang mooi weer is geweest, kun je niets van het zand maken. Dan blijft het niet plakken.

Maar dan gaan ze winkeltje spelen.

Het zand is suiker of zout of gestampte muisjes.

Het is wel eens vervelend, dat Pietertje steeds de meneer van de winkel wil zijn.

Ja . . . soms is Pietertje een echt baasje.

Daar wordt Karelkje natuurlijk boos om.

Dan loopt hij wel eens weg en zegt: „Ik speel niet meer met jou. Ik ga met andere kinderen uit de straat spelen.”

Daar schrikt Pietertje dan meestal wel van en roept vlug: „Kom maar, 't mag toch wel. Nu ben jij aan de beurt om de meneer van de winkel te zijn.”

Pietertje en Karelkje hebben ieder een step.

„Zullen we gaan racen,” zeggen ze dikwijls tegen elkaar. Maar als moeder het hoort, zegt ze: „Niks hoor, veel te gevaarlijk. Als je met een vaart de stoep afschiet, of tegen elkaar botst!”

Maar ze zijn wel eens ongehoorzaam. Dan doen ze het toch. Ze vinden het zo heerlijk gaan. En het is zo spannend.

Natuurlijk vallen ze wel eens.

Het is ook gevaarlijk. Moeder heeft gelijk.

Kijk, kijk, daar gaan ze weer! Wat een vaart hebben ze!

Maar op de hoek gaat het mis.

Met een klap botsen ze tegen elkaar.

Ze huilen zo hard, dat alle moeders uit de straat verschrikt naar buiten kijken.

Pietertje heeft bloed aan z'n been en Karelkje heeft een bult op z'n hoofd.

Het valt gelukkig nogal mee.

Maar ze zijn erg kwaad op elkaar.

Natuurlijk geeft Pietertje Karelkje de schuld en Karelkje zegt, dat het door Pietertje kwam. Ja, ja.

De step is ook een beetje kapot. Dát is erg!

Pietertje moet van z'n vader zuinig op z'n spullen zijn.

„Als het weer gebeurt, bergen we de step voor een paar dagen op,” zegt vader met een boze stem.

„Ja vader,” zegt Pietertje zachtjes, „ik zal het nooit meer doen.”

Dat meent hij echt.

Het deed ook zo'n pijn en de step wil hij liever geen dag missen.

Maar na een week is hij alles al weer vergeten. O, o!

3

Boodschappen doen

„Pietertje,” roept moeder, „kom eens gauw.”

Pietertje komt al aangerend en Karelkje holt achter hem aan.

„Pietertje, ga eens vlug een kilo aardappelen halen bij de groenteman. Ik zie dat de aardappelen op zijn en over een uurtje moeten we al eten. Kijk, hier is een tas. Het geld zit in de portemonnaie.”

Pietertje pakt de tas en zegt: „Wij zijn hardlopers, wij zijn zo weer terug.”

„Als je maar uitkijkt,” zegt moeder.

Wanneer ze weghollen, roept moeder hen nog na: „Een kilo aardappelen, hè?”

Ze zijn verschrikkelijk vlug terug en hebben rode hoofden van het rennen.

„Jullie zijn flinke jongens,” zegt moeder.

Maar als ze de tas open doet, praat ze wel anders. Want er zitten helemaal geen aardappelen in de tas, wél appels.

„O, o, wat zijn jullie domoren. Jullie luisteren ook maar

half. Ik heb nog helemaal geen appels nodig. Ga nu maar gauw aardappels halen, die heb ik wél nodig."

Pietertje schudt z'n hoofd.

„Ik heb niks geen zin meer,” zegt hij.

„Wel nou nog mooier, natuurlijk ga jij. Eerst heb je het fout gedaan, nu moet je het goed doen. Denk er om, een kilo aardappelen.”

Daar gaan ze weer. Nu rennen ze niet hard. Ze sloffen maar wat.

De juffrouw van de winkel kijkt een beetje vreemd, als ze de twee jongetjes alweer ziet, maar ze zegt niets.

Gelukkig, want ze schamen zich toch een beetje.

Als ze de winkel uitstappen, zegt Karelkje: „Nu wil ik de tas eens dragen, nu is het mijn beurt.”

„Niks hoor,” zegt Pietertje, „blijf er af. Die tas is van ons.”

Maar dan wordt Karelkje verschrikkelijk kwaad!

Hij loopt naar Pietertje toe en trekt met een ruk de tas uit z'n handen.

Pietertje is er even beduusd van, maar dat duurt niet lang.

Hij stuift op Karelkje af en wil de tas weer terug pakken.

Karelkje houdt de tas gauw achter z'n rug, draait zich om en zet het op een lopen. Kijk ze nu eens rennen die twee!

Maar Karelkje wordt al gauw moe van die zware tas.

Daarom duurt het niet lang of Pietertje haalt hem in en krijgt een hengsel te pakken.

Nu hebben ze ieder een hengsel en trekken . . .!

O, o, die mooie tas, hij kraakt ervan.

Maar Pietertje en Karelkje horen het niet.

Want ze roepen allebei om 't hardst: „Laat los, laat los!”

Ze zetten allebei grote boze ogen op en stampen van kwaadheid.

Maar Pietertje wil niet loslaten en Karelkje ook niet.

En dan gebeurt het . . .

Ineens scheurt er een hengsel los.

Karelkje rolt met het hengsel in z'n hand midden in een rozenperk. De doornen van de rozen prikken hem boos.

Kareltje huilt van schrik en van pijn.

Met Pietertje is het eigenlijk nog erger, nog gevaarlijker. Hij is midden op de straat gerold. De tas ligt op z'n buik en de aardappelen zijn er haast allemaal uit. Die liggen overal.

Pietertje krabbelt vlug overeind en gaat de aardappels oprapen.

Dat gaat niet zo vlug, want steeds komt er een auto aan en moet hij terug naar de stoep.

Gelukkig dat er geen auto aankwam, toen Pietertje op straat lag.

Twee aardappelen worden door een auto helemaal kapot gereden. Die kunnen ze niet meer meenemen.

Als ze klaar zijn met oprapen, denken ze niet meer aan ruziemaken.

Ze zijn ook zo geschrokken!

En bang zijn ze ook, bang om naar huis te gaan.

Ze durven niet, maar het moet.

Ze kunnen hier toch niet blijven?

En Pietertjes moeder zit natuurlijk vol ongeduld op de aardappelen te wachten. Wat zal ze boos zijn!

4

Is dat flink?

Moeder staat op de hoek van de straat op de uitkijk.

Ze wenkt met haar hand. Kom, opschieten!

Ze begrijpt er niets van.

Waarom moest het zo lang duren?

Waren er zoveel mensen in de winkel?

Moesten ze zo lang wachten?

En wat dragen ze de tas raar! Net of het een pakje is.

Zulke rare jongens!

8

Ze trekken ook al zulke vreemde gezichten. Net of ze gehuild hebben.

Nee, moeder begrijpt er niets van.

En Karelkje heeft allemaal rode strepen op z'n armen en benen, dat komt van de doornen. En allebei hebben ze een vies gezicht en vuile handen.

Dat komt van het aardappels rapen en het huilen.

Als moeder het kapotte hengsel ziet, begint ze het al een beetje te snappen.

Ze zegt met een boos gezicht: „Wat moet dat betekenen?” Maar dan beginnen die twee jongens zo verschrikkelijk hard te huilen!

Al snikkend willen ze alles vertellen, maar moeder verstaat er niets van.

Ze neemt de jongetjes mee naar binnen en zet ze ieder op een keukenstoel.

Ze geeft ze ook nog een slokje water voor de schrik.

Als moeder eindelijk alles gehoord heeft, zegt ze niet veel.

Ze gaat met een verdrietig gezicht rijst opzetten.

Voor aardappels is het al veel te laat.

En Pietertje houdt helemaal niet van rijst.

Ja, dat komt ervan.

Als vader thuis komt, zegt hij: „Waarom eten we boontjes met rijst? Dat hebben we nog nooit gegeten. Zou dat wel lekker zijn?”

Er komt een rimpel boven z'n neus.

Maar als hij in de gang z'n jas gaat ophangen, wordt die rimpel nog dieper.

Want dan ziet hij de kapotte tas staan.

Als hij Pietertjes behuild gezicht ziet, weet hij helemaal niet meer, wat hij ervan denken moet. Hij kijkt moeder vragend aan.

„Ja,” zegt moeder, „er zijn hier erge dingen gebeurd.”

En dan vertelt ze vader alles. Ja, natuurlijk.

Vaders moeten het ook weten, als er iets met hun jongetjes is gebeurd.

Vader zegt: „Waarom eten we boontjes met rijst? Zou dat wel lekker zijn?”

Vader zegt ook al niets. Griezellig is dat. Maar als het avond is, en vader Pietertje nog een nachtzoen komt geven, zegt hij: „Je was vandaag geen flinke jongen. Waarom liet je Karelkje de tas niet een tijdje dragen? Het was toch aardig van hem, dat hij met je mee ging om een boodschap te doen? Nu zie je maar, wat ervan komen kan, als je boos wordt en een ander geen pleziertje gunt. Nu is de tas kapot, die moeder voor haar verjaardag heeft gekregen en je had ook nog wel onder een auto terecht kunnen komen. Nee hoor, je bent helemaal niet flink.” Pietertje schaamt zich zo!

Hij drukt z'n hoofd diep in 't kussen, zodat hij vaders ogen niet hoeft te zien.

Na een tijdje kijkt hij voorzichtig op en zegt dan verlegen: „Ik wil de tas laten maken met geld uit m'n spaarpot. Is het dan niet zo verschrikkelijk erg meer?”

„Nee,” zegt vader, „dan is het niet zo erg meer, als je het maar nooit meer doet.”

Pietertje belooft het.

Hij wil zo graag flink zijn en hij vindt het zo erg, als z'n vader zo boos kijkt en z'n moeder zo verdrietig.

's Nachts droomt hij, dat hij voor z'n moeder een hele zak aardappelen moet halen.

De zak is zwaar, maar Pietertje is sterk! Hij kan het best. Maar als hij vlak bij huis is, schiet de zak uit z'n handen en rollen alle aardappels over de straat.

Een auto rijdt over al die aardappels heen.

En zo vreemd . . . Als die auto voorbij is, ziet Pietertje, dat de straat vol rijst ligt.

De aardappels zijn weg. Zo'n akelige toverauto . . .!

5

De schoolreis

Als de juffrouw van de kleuterschool zegt: „Nog drie nachtjes . . .” weten alle kinderen, wat dat betekent.

Over drie nachtjes is het schoolreisje.

Ja heus, de kinderen van de kleuterschool hebben ook al een schoolreisje.

Niet zo ver natuurlijk en alleen de kinderen van vijf en zes jaar mogen mee.

De kinderen van vier zijn echt nog te klein.

Die hebben een dagje vrij, dat is ook wel fijn.

Maar de groten gaan heerlijk met een bus uit.

Eerst naar het sprookjesbos en dan naar de speeltuin.

Ze moeten boterhammen meenemen en een plastic kopje voor limonade.

O, Pietertje verlangt er zo naar!

Hij wou dat die drie nachtjes al om waren.

Maar eindelijk is het haast zo ver. Nog één nachtje.

Pietertje ligt fris gewassen in z'n bed en moeder heeft gezegd: „Ga nu maar vlug slapen, dan is het morgen voor je het weet.”

Maar Pietertje kan dat niet. Hij moet maar steeds aan het schoolreisje denken.

Om negen uur ligt hij nog om een slokje water te zeuren. Dat begint moeder te vervelen. Ze zegt: „Als je niet genoeg slaapt, kun je ook niet mee. Dan ben je veel te moe.”

Maar gelukkig! Als vader en moeder naar bed toe gaan, slaapt Pietertje toch. Nu zal het gauw morgen voor Pietertje zijn.

Moeder wordt wakker van het licht.

„O,” denkt ze, „is het nu al morgen? Ik heb nog zo'n slaap. Toch moet ik er gauw uit, want Pietertje moet met z'n schoolreisje mee.”

Maar als moeder haar ogen uitwrijft, ziet ze, dat het licht geen dáglicht is, maar licht van een lamp.

Die lamp schijnt in het kamertje van Pietertje.

Moeder schrikt. Ze denkt: „Misschien is Pietertje ziek geworden. Dat zou heel erg jammer zijn. Ik ga maar eens gauw kijken.”

Maar wat ziet ze dan?

Pietertje zit op z'n bed met al z'n kleren al aan, zelfs z'n schoenen.

Hij zit daar te wachten met de tas die mee moet in z'n hand.

En het is nog nacht moet je weten.

De vogels zijn nog niet eens gaan zingen en dat doen ze 's zomers al heel vroeg.

Moeder vindt Pietertje erg stout.

Ze zegt: „Wil je wel eens vlug gaan slapen, ondeugende

jongen! 't Is nog lang geen tijd. Over vier uur pas. Doe je kleren uit en gauw!

Ja, ik ben erg boos. Je hebt mij ook nog wakker gemaakt. Niets leuk hoor."

Ze helpt hem met kleren uitdoen, doet het licht uit en gaat weer gauw naar haar lekkere bed.

Als het echt tijd is om op te staan, doet moeder heel zachtjes. Ze kijkt heel voorzichtig door een kiertje van de deur naar Pietertje.

Zie je wel, hij slaapt nog. Dat dacht moeder wel.

Hij is natuurlijk nog zo moe, omdat hij vannacht haast niet geslapen heeft.

Ze laat hem nog maar even liggen.

Dan zal ze hem straks wel even helpen met aankleden en wassen. Dan is dat vlugger gebeurd.

Als moeder aangekleed is, gaat ze de boterhammen klaar maken, die Pietertje mee moet nemen.

Ze legt er ook nog één op een bordje.

Een dun boterhammetje met dik banaan erop. Dat lust Pietertje zo graag.

Nadat moeder nog pap voor zusje heeft gekookt, gaat ze Pietertje wakker maken.

Pietertje kijkt zo suf. Hij slaapt nog half.

Maar als hij aangekleed is, eet hij toch z'n boterham op.

Op hun gemak wandelen ze naar school.

Zusje mag ook mee in de wagen.

Ze kraait van pret.

„Ben je zo blij, dat je mee mag, kleine prul,” zegt moeder.

Bij de school is het al een hele drukte.

Alle kinderen krijgen een mooie blauwe strik op en een kaartje met hun naam.

Want als er eens een kind kwijt raakt . . .

Pietertje krijgt een fijne plaats in de bus.

Helemaal achterin. Dan kan hij alles goed bekijken.

Als ze wegrijden, kan hij moeder nog heel lang zien.

Alle moeders zwaaien, tot de bus om de hoek is verdwenen.

's Middags gaan moeder en zusje Pietertje weer halen.
Ze staan nog maar heel even te wachten, of daar komt de bus al aan.

Nou, die kinderen hebben pret gehad, dat kun je wel zien.
Kijk ze eens zwaaien!

Pietertje zit weer op z'n oude plekje achterin.

Nu ziet hij er helemaal niet slaperig meer uit.

Z'n ogen glinsteren van plezier.

Als hij de bus uitstapt, roept hij: „Er was zo'n fijne glijbaan!”

Over die glijbaan raakt hij niet uitgepraat.

„Hij was zo lekker glad. Dat ging zo hard en als ik beneden was, liep ik gauw het trapje op en roets . . . daar ging ik weer. Ik ben wel honderd keer geweest.”

Dat gelooft moeder best.

Z'n broekje is er helemaal dun van geworden.

Maar dat geeft niet. 't Was toch een oude broek.

's Avonds onder het eten, zegt vader: „In de speeltuin was het reuze fijn, dat hebben we al gehoord. Maar hoe was het toch in het sprookjesbos? Daar ben ik zo benieuwd naar. Vertel daar nu ook eens wat van.”

Pietertje begint een beetje verlegen te kijken en zegt dan: „Dat ben ik al lang weer vergeten.”

„Vergeten?” zegt vader, „dat bestaat niet. Heb je dan geen heks gezien, of Roodkapje of Doornroosje?”

Pietertje schudt van nee en zegt dan: „Ik heb alleen maar huisjes gezien. Hele kleine huisjes.”

„Zag je dan niets in die huisjes?”

„Hoe kan ik dat nou weten,” zegt Pietertje opeens een

beetje boos. „Ik kon helemaal niets zien, alle kinderen stonden ervoor. Het huisje van de heks had koeken, maar geen echte, dat heb ik wel gezien.”

Vader bijt op z'n lip om het niet uit te schateren, maar moeder heeft medelijden.

Ze zegt tegen vader met een knipoogje: „Ik zou dat sprookjesbos ook wel eens willen bekijken.”

Dan zegt vader: „Ja zeg, ik ook, 't kan morgen wel. Als Pietertje tenminste wil.”

Pietertje geeft eerst geen antwoord, maar begint dan als een wildeman in 't rond te dansen.

Eindelijk vraagt hij buiten adem: „Mag Karelkje dan ook mee?”

„Dat is goed,” zegt moeder, „dan vraag ik aan Karelkjes moeder of zij zo lang op zusje wil passen. Met zo'n klein meisje op stap gaan is niks gedaan.”

De volgende middag gaan ze.

't Is er nog wel druk, want het is zaterdag.

Maar Pietertje kan alles toch prachtig zien. Want ze wachten geduldig tot iedereen voorbij is.

Hij ziet Doornroosje slapen en de wolf in grootmoeders bed liggen. En een poes met laarzen aan.

De heks vindt hij wel een beetje griezelig. Wat een lange nagels heeft ze en wat kijkt ze vals.

Maar 't is niet echt hoor.

Gelukkig maar, heksen bestaan niet.

Je hoeft er niks bang voor te zijn.

Dat heeft de juffrouw ook al gezegd.

Als ze naar huis gaan, krijgen Pietertje en Karelkje nog een ijsje, die bofferds.

's Avonds in bed fluistert Pietertje in moeders oor: „Met jullie meegaan, vind ik net zo fijn als een schoolreisje.”

Opa en oma komen! O, dat vindt Pietertje zo heerlijk!
Ze komen al heel gauw hoor!
Vader is al naar het station om ze af te halen.
Maar Pietertje wilde, dat ze er al vast maar waren.
Weet je wat? Hij gaat met z'n step naar de hoek, om te
kijken of ze er al aan komen.
Bij de hoek tuurt Pietertje de lange straat af.

M.v.D.

Weet je wat? Hij gaat op de hoek kijken of oma en opa er al aan komen.

Nee hoor, nog niets te zien.

Langzaam stept hij de straat weer in.

Maar als hij weer eens bij het hoekje komt, ziet hij ze aankomen.

Ja, ze zijn het!

Vader heeft de zware koffer achter op de fiets gezet.

Hij houdt de koffer met één hand vast.

Met de andere moet hij natuurlijk sturen.

Opa en oma zien Pietertje staan.

Ze zwaaien en dan denkt Pietertje er ineens aan, om ze tegemoet te gaan.

Hij begint heel hard te stappen.

Zodat hij opa en oma voorbij schiet.

Die rare Pietertje!

Maar hij is ook zo blij, dat hij er baldadig van wordt.

Opa en oma doen maar net of ze het niet merken.

Opa zegt: „Tjonge jonge, wat kan jij stappen. Maar er zit geen rem op je step.”

„Nee,” zegt Pietertje, „maar er zit wel een gaatje, waar een rem in gemaakt kan worden.”

„Zo, zo . . .” zegt opa weer, „dan zal ik eens aan je moeder vragen of je al een flinke jongen wordt, wie weet . . .” en dan geeft opa Pietertje een knipoogje.

Wat zou dat betekenen?

Wil opa hem een rem geven?

Als ze thuis komen en hun jassen op de kapstok hebben gehangen, kijkt Pietertje stiekem naar oma's tas.

Zou daar wat voor hem inzitten?

Maar hij vraagt niks, o nee.

Dat staat helemaal niet netjes.

Dat weet Pietertje al.

Maar hij is zo benieuwd!

En oma heeft altijd nog wat voor hem meegebracht, als ze kwam logeren.

Maar oma denkt helemaal niet aan de tas.

Ze laat hem zo maar in de gang staan.

Ze gaat in een gemakkelijke stoel zitten en zegt: „Hè hè, ik ben blij dat ik er ben.”

Zou oma vergeten hebben om iets voor hem mee te brengen?
Of vindt ze hem al te groot?

Maar als oma haar kopje koffie heeft leeggedronken zegt ze: „Pietertje, wil jij m'n tas eens halen? Ik heb hem geloof ik in de gang laten staan.”

Pietertje is al terug, voor oma alles gezegd heeft. Met de tas natuurlijk.

Oma doet de rits open en neemt een groot pak uit de tas. Niet zo groot als een garage, want dat kan niet in een tas. Maar toch groot hoor!

Wat zou het zijn?

Ja, wat zou het zijn?

Als oma hem het pak geeft, kan hij het haast niet openmaken.

Hij wil het veel te vlug doen.

Maar eindelijk lukt het toch.

En wat komt er te voorschijn?

Een prachtige politieauto, met een echt draailicht.

Hij begint te dansen van blijheid.

„Dat wou ik juist zo graag hebben,” roept hij uit.

Als hij uitgedanst is, laat hij zich op de grond vallen en begint te spelen.

Maar moeder zegt: „Dat gaat zo maar niet. Je moet toch zeker eerst bedanken?”

Dat zou hij warempel vergeten.

's Middags gaan ze winkelen en dan krijgt Pietertje van opa een rem.

Wordt die Pietertje even verwend?

't Lijkt wel of hij jarig is.

Maar als opa en oma er zijn, is het altijd een beetje feest. Dan gebeuren er allemaal prettige dingen.

Opa is dol op wandelen.

Elke morgen en elke middag gaat hij er op uit.

„Daar blijf je fit van,” zegt opa. „Wandelen is gezond.”

Natuurlijk mag Pietertje altijd mee.

Hij heeft nu toch vakantie.

Oma gaat ook wel eens mee, maar dan gaan ze niet ver.

Oma is altijd zo gauw moe.

Dat komt van haar voeten. Die zijn een beetje dik.

Daarom gaan ze altijd naar de korenvelden, als oma mee-
gaat.

Dat is vlak bij. Want Pietertje woont aan de rand van de stad.

Pietertje vindt het heel leuk, om de wegjes te gaan, die door het koren lopen.

Het lijkt net, of je door een kinderbos loopt.

De halmen zijn de bomen.

Pietertje kan er niet bovenuit kijken.

Het koren is zo hoog. Maar dat vindt Pietertje juist leuk.

Opa plukt wel eens een aar.

„Ja ja,” zegt hij dan, „bijna rijp.”

Hij haalt de korreltjes eruit en proeft ervan.

Natuurlijk wil Pietertje ook wat.

Maar op een keer zegt Pietertje verschrikt: „Opa, mag dat eigenlijk wel?”

„Wat m'n jongen,” zegt opa.

„Zo'n korenaar plukken, bloemen mag je toch ook niet uit een tuin wegnemen?”

Opa staat opeens stil.

„Jij bent een slim ventje,” vindt opa.

„Want het is zeker heel erg, als kinderen bloemen uit een

tuin plukken. De mensen zijn blij, met elk bloemetje dat in hun tuin bloeit.

Maar ik denk, dat de boer het niet erg vindt, als ik een aar pluk. Wanneer hij het ziet, zal hij trots zeggen: Ja, ja meneer, best koren, hè?

Maar weet je wat?

Ik zal je eens een mooi verhaal vertellen.

Het is echt gebeurd. Heel lang geleden.

Op een zondag. De kerk was al uit.

Het was prachtig weer, echt wandelweer.

Toen, op die zondag, liepen er ook mensen door de korenvelden.

Weet je wie dat waren?

De Here Jezus met z'n discipelen.

De Here Jezus keek zo blij naar dat mooie koren.

Hij plukte een aar en wreef hem in zijn handen.

Toen rolden de korenkorreltjes er zo maar uit. Zo rijp was het koren al.

De Here Jezus keek nog blijer.

Hij dacht: „Wat kan mijn Vader in de hemel alles toch mooi laten groeien! Wat fijn is dat!

Gelukkig, nu hoeven de mensen geen honger te lijden.

Al gauw zal de boer het koren maaien en dorsen. Dan kan er meel van gemalen worden, om brood van te bakken.”

De discipelen waren ook blij.

Maar heel in de verte stonden een paar deftige heren.

Die keken juist boos.

Ze schudden hun hoofd.

Ze zeiden: „Hoe durft hij. Wandelen op zondag en plukken op zondag. Foei!”

Ze dachten helemaal niet aan God, die alles zo mooi laat groeien.

Die deftige heren hadden een boos hart, maar ze wisten het zelf niet.

Ze dachten, dat ze heel goede mensen waren.

Maar dat was niet waar!

Want ze hadden de Here Jezus niet lief.
Ze wilden hem zelfs kwaad doen.
De Here Jezus wist dat wel.
Het deed Hem veel verdriet.
Hij wist ook, wat ze later met Hem zouden doen.
Ja . . . dat zou heel erg zijn.
Maar het moest, anders kon er niemand in de hemel komen.
En daarom wilde de Here Jezus het wel.
Hij heeft de mensen zo lief.”
Dan zegt opa niets meer.
Het blijft een tijdje stil.
Dan zegt Pietertje: „Opa, ik weet wat die boze mannen
met de Here Jezus hebben gedaan. Ze hebben hem aan
't kruis gehangen.”
Opa knikt. „Dat weet je goed. Dat moet je maar nooit
vergeten. Ook niet, als je een grote kerel bent geworden.
Want de Here Jezus heeft zo veel voor ons gedaan. Nee,
vergeet dat maar nooit.”
Oma zegt niets, maar ze knijpt wel heel stevig z'n hand.
Dat betekent zeker ook: „Nooit vergeten hoor!”

9

De politieauto

Opa en oma zijn weer vertrokken. Jammer hoor.
Maar Pietertje heeft gelukkig z'n politieauto.
Daar is hij toch zo blij mee!
Ook met de rem op z'n step.
Maar het meest speelt hij toch met de politieauto.
Hij ligt dan op de grond en laat hem overal naar toe rijden.
Er gebeuren nu zoveel ongelukken in de kamer.
Steeds weer botsen er autootjes tegen elkaar.
De politieauto moet er dan vlug heen, om te kijken wie
de schuldige is.

Pèp-pep, pèp-pep, roept Pietertje dan.
Want het draailicht vindt hij niet genoeg.
Een echte politieauto heeft ook een hoorn.
Maar het begint moeder wel eens te vervelen.
Want hij gilt zo hard: pèp-pep.

Op een morgen zegt moeder: „Pierertje wat maak je toch een lawaai. Ga maar eens buiten spelen, hoor. Het is mooi weer. Al dat binnenzitten is helemaal niet gezond. Nu je vakantie hebt, moet je maar lekker van de buitenlucht genieten.”

Maar wat heeft moeder een uurtje daarna verschrikkelijk veel spijt, dat ze Pietertje naar buiten heeft gestuurd!

Want als het etenstijd is, kan ze Pietertje nergens vinden. Ze heeft al eens hard geklapt, maar Pietertje komt niet. Ze is bij Kareltjes moeder wezen vragen.

Maar die wist ook niet waar hij was.

Als vader thuiskomt, gaat hij met z'n fiets er op uit, om Pietertje te zoeken.

Maar z'n vader kan hem ook niet vinden.

Hij weet ook helemaal niet, welke kant hij op moet gaan. O, moeder weet geen raad.

Waar is Pietertje toch gebleven?

Toen Pietertje naar buiten ging, had hij z'n step uit de schuur gehaald en was in de straat heen en weer gaan stappen.

Natuurlijk remde hij steeds, dat ging zo prachtig.

Maar toen hij bij de hoek kwam, hoorde hij wat.

Pèp-pep, pèp-pep, ging het zacht, toen harder.

Pietertjes ogen begonnen te schitteren.

Daar kwam een politieauto aan, een echte.

Hij reed heel hard. Hij suisde Pietertje voorbij.

Hij ging naar de stad.

Meteen begon Pietertje achter de auto aan te stappen.

Wat was hij benieuwd, waar de politiemannen naar toe gingen!

Zou er een ongeluk gebeurd zijn?
Pietertje stepte wat hij kon.
Je zag z'n beentjes haast niet, zo hard stepte hij.
In de verte ging de politieauto een hoek om.
Racen, dacht Pietertje, racen maar.
Toen hij bij de hoek kwam, zag hij heel in de verte het draailicht nog.
Maar hij kon niet goed zien, welke straat de auto insloeg.
Hij stepte daarom maar een heel eind door en ging toen een hoek om.
Hij zag de politieauto niet, natuurlijk niet.
Die ging ook zo hard!
Misschien was hij nu al, waar hij wezen moest.
Maar Pietertje zou er ook wel komen, vast!
Hij ging nog een keer rechts een hoek om en een keer links en nog een hoek om.
Maar hij zag nog steeds niets.
En hij werd zo moe.
En wat een vreemde straten waren het hier.
Die had hij nog nooit gezien.
Hij werd opeens bang, hij zou maar gauw terug gaan.
Wel jammer, dat hij de politieauto niet gevonden had.
Maar toen Pietertje terugging, wist hij de weg niet meer.
Hij was ook zo dikwijls een hoekje omgegaan.
En hij had eigenlijk helemaal niet goed naar de straten gekeken.
O, o, wat moest hij nu beginnen?
Nu was hij verdwaald.

Ja, daar staat hij nu.
Zal hij aan iemand de weg vragen?
Hij weet de naam van z'n straat precies hoor!
Maar nee, Pietertje durft niet.
De mensen hebben allemaal zo'n haast.
't Is zeker al etenstijd.
En nu weten Pietertjes vader en moeder niet, waar hij is.

Als hij daaraan denkt, kan hij de tranen niet langer tegenhouden.

Hij wilde flink zijn, maar nu gaat dat niet meer.

De step glijdt uit z'n handen. Hij laat hem zomaar liggen.

Dan gaat hij er bij zitten, op de rand van de stoep.

Opeens schrikt hij op, doordat hij gepiep hoort.

Door z'n tranen heen ziet hij, dat er een auto bij hem stopt.

't Is een zwarte auto en hij heeft een . . .

O, 't is de politieauto.

Maar het licht draait nu niet meer en de hoorn gaat ook niet.

Een politieagent doet het raampje omlaag en zegt streng:

„Ventje, ga eens van de stoeprand vandaan. Dat is veel te gevaarlijk.”

Wat schrikt Pietertje.

De politieman is boos op hem!

Pietertje begint nog veel harder te huilen.

Hij spert z'n mond wijd open.

De agenten in de auto beginnen allemaal hard te lachen.

Een politieman stapt uit en zegt: „Wees maar niet bang, ik doe je niks. Vertel eens, waarom huil je toch zo?”

Dan zegt Pietertje met een bibberstemmetje: „Ik ben ver . . . verdwaald!”

„Zo zo,” zegt de agent, „en weet je waar je woont?”

Als Pietertje het vertelt, zegt de agent: „Stap maar in, we brengen je wel thuis.”

De step wordt naar binnen gehesen en daar gaan ze.

Die Pietertje toch!

Daar zit hij warempel in een echte politieauto.

Dat had hij nu altijd zo graag gewild.

Maar nu vindt hij het niet fijn, hoor.

Hij schaamt zich zo.

Maar hij is toch blij, als de auto z'n eigen straat inrijdt.

Vader en moeder staan voor de deur met bezorgde gezichten.

Ze kijken vreemd op, als ze Pietertje uit de politieauto zien stappen.

Ra ra, hoe kan dat?

De agenten vertellen vader, waar ze Pietertje gevonden hebben.

Natuurlijk is vader blij, dat Pietertje weer terecht is.

Maar ook boos, omdat hij zo ver weg is gegaan.

Voor straf moet hij na 't eten naar bed.

Dat is geen pretje.

Maar ja, 't is z'n eigen schuld.

10

Naar de grote school

Op een avond onder het eten, zegt vader opeens: „Pietertje, zou jij graag een andere naam willen hebben?”

„Ja,” zegt Pietertje prompt, „ik wil Bas heten.”

Vader begint te lachen. „Bas? Hoe kom je daar nu aan?”

„De juffrouw op school heeft eens voorgelezen over een jongen die Bas heette. Het was een flinke dappere jongen.”

„Ja,” zegt vader, „maar ik bedoel niet een heel andere naam. Je bent als Pieter gedoopt. Daar kunnen we niets meer aan veranderen.

Het moet dus nog op Pieter lijken. We kunnen je wel Peter noemen, of Piet, of gewoon Pieter, zoals je echt heet.”

Pietertje denkt even na en zegt dan: „Piet, ik wil Piet heten.”

„Goed,” zegt vader, „dan noemen we je voortaan Piet. Piet, eet nu maar flink door, want het is al laat. Het is eigenlijk al bedtijd.”

Pietertje glimt van trots, als hij vader Piet hoort zeggen. Het lijkt wel, of hij ineens groter is geworden, want hij heeft in een wip z'n eten op.

De volgende morgen gaat Pietertje voor 't eerst naar de grote school.

De juffrouw kan zo mooi vertellen.

Pietertje wist helemaal niet, dat het al zo vlug gebeuren ging.

Moeder had van te voren niets gezegd, weet je.

Omdat hij dan misschien weer haast niet slapen zou, net als met het schoolreisje.

Als moeder met Pietertje op het schoolplein komt, is het al een drukte van belang.

Meisjes zijn aan 't touwtje springen en jongens doen er tikkertje. Ze draven en rennen door elkaar.

Pietertje kijkt er vol ontzag naar en hij denkt: „Was ik ook al vast maar zo groot.”

Als ze in de klas komen, zegt moeder tegen de juffrouw: „Dit is Piet, juffrouw, Piet de Waard.”

„Nou,” zegt de juffrouw, „ik heb nog een fijn plekje voor je, Piet! Helemaal vooraan. Dan kun je alles goed zien. Wat zul je dán knap worden.”

De juffrouw is erg lief en ze kan zo mooi vertellen.

Ze vertelt over een man, die door boze rovers vreselijk geslagen was.

Daar ligt hij nu, aan de kant van de weg.

Hij kan zich niet eens bewegen.

Hij kreunt alleen zo nu en dan.

En er is niemand die hem komt helpen.

Alle mensen die hem voorbij gaan, zijn bang dat de rovers weer terug zullen komen.

Daarom lopen ze maar vlug door en kijken niet eens naar die arme man.

Maar eindelijk komt er een meneer aan, die helemaal niet bang is.

Hij dénkt niet eens aan de rovers.

Hij denkt alleen aan de arme stakker, die daar ligt aan de kant van de weg.

Hij wast de wonden, hij doet er zelf op en geeft de man ook te drinken.

Dan tilt hij hem heel voorzichtig op en brengt hem naar z'n ezeltje. Daar mag die stakker op zitten.

Nu moet die goede man er zelf naast gaan lopen.

Het gaat maar heel langzaam over die gevaarlijke weg, waar wel eens rovers komen.

Maar die goede man is niks bang.

Gelukkig, er komen ook geen rovers meer.

Al gauw zien ze huisjes staan.

Zo ver durven die boze mannen vast niet te komen.

Ze durven alleen maar, waar het erg stil is en waar niemand woont.

Als het verhaal uit is, zegt de juffrouw: „Morgen vertel ik jullie weer een verhaal. Een moeilijk verhaal.

Maar dat kunnen jullie best begrijpen.

Jullie zijn al zó groot.

Want weet je, vroeger was er niets op de aarde.

Toen was de aarde nog helemaal leeg.

Hij zag er zo raar uit.

Morgen vertel ik je daar meer van.”

Na 't verhaal mogen ze tekenen.
Ze krijgen een potlood met een prachtige punt en ook kleurtjes.
De juffrouw komt bij iedereen kijken.
En als ze klaar zijn, gaat de juffrouw voor de klas staan en dan mogen ze allemaal hun blaadje in de hoogte houden.
De juffrouw bekijkt ze uit de verte.
„Heel mooi,” vindt de juf, „stop het nu maar zo lang in je kastje. Dan mag je het straks mee naar huis nemen. Ga maar eens keurig rechtop zitten, dat is goed voor je rug.”
Dan haalt ze een heel raar schrift uit haar lessenaar.
Ze steekt het in de hoogte en zegt: „Daar staan nu jullie namen in.
Ik heb ineens zoveel nieuwe kinderen in de klas.
Ik weet nog niet zo goed, hoe jullie allemaal heten.
Daarom lees ik langzaam al jullie namen op en als je je naam hoort, moet je je vinger opsteken.”
Als de juf zegt: „Piet de Waard,” gaat vol trots Pietertjes vinger de lucht in.
Maar daar begint Karelkje door de klas heen te roepen: „Juf, juf, zo heet hij niet hoor. Hij heet Pietertje, geen Piet.”
O, wat erg, Pietertje krijgt een kleur als vuur.
De juffrouw kijkt een beetje streng naar Karelkje, maar ze lacht naar Pietertje en zegt: „Jij bent nu op de grote school en nu heet jij Piet, hè? Pietertje is een naam voor een kleuter en dat ben jij niet meer. Wat jij Piet?”
Wat vindt Pietertje de juffrouw verschrikkelijk lief!
Heerlijk is het om op de grote school te zijn!

Op een morgen komt Karelkje Pietertje halen om naar school te gaan.

Hij heeft een heel mooi bootje in zijn hand.

Hij laat het aan Pietertje zien en zegt: „Dat heeft m'n vader zelf gemaakt.”

Pietertje kijkt er jaloers naar.

Ja, het is een prachtig bootje.

Karelkjes vader heeft het geverfd in wit en rood.

Als ze langs de vijver komen zegt Karelkje: „Zullen we daar het bootje eens proberen?”

„Nee hoor,” zegt Pietertje, „dat mag niet. De vijver is veel te diep. Als we er in vallen.

Laten we maar gauw naar school gaan.”

Maar Karelkje zegt: „De vijver is helemaal niet diep. Dat weet ik zeker. Laatst heb ik er mannen in zien staan. Het water kwam niet eens tot hun knieën.”

Dat is niet waar! Dat verzint Karelkje maar!

Pietertje weet niet goed wat hij doen moet.

Bootje varen is wel heel erg leuk.

En het is toch nog vroeg. De school gaat nog lang niet aan.

Als Karelkje zegt: „Dan mag jij ook eens,” stapt Pietertje al over het heggetje heen, dat om het gras bij de vijver staat.

Hij zegt nog: „Niet te lang hoor, anders komen we te laat en is de juffrouw boos.”

Het bootje vaart prachtig en het maakt echte golfjes.

Maar de wind is er ook nog.

Die wil het bootje wegblazen.

Karelkje wil het gauw pakken, want z'n nieuwe boot mag niet kwijtraken. Stel je voor!

O, maar hij kan er haast niet bij.

Oh, Karelkje is zo zwaar.

Het bootje is al zo ver van de kant af.

Karelkje rekt en rekt . . .

Plons, daar valt hij, boven op het bootje. Kopje onder.

Zie je wel! Het is toch diep.

Verschrikkelijk! Moet Karelkje nu verdrinken?

Als Karelkje weer boven komt, kijken z'n ogen heel angstig.

Hij hijgt van bangheid.

Zo dadelijk zakt hij weer naar de diepte.

En wat doet Pietertje dan?

Hij pakt met z'n ene hand een paaltje, dat aan de kant staat en met z'n andere hand probeert hij Karelkje te pakken.

Ja, ja . . . het lukt.

Maar Karelkje is zo zwaar.

Pietertje kan hem er niet uittrekken.

Hij kan hem alleen maar vasthouden.

En z'n armen worden zo moe.
Straks moet hij Karelkje weer loslaten.
Of misschien valt hij zelf wel in 't water.
Pietertje probeert te roepen.
Maar z'n stem klinkt zo zachtjes.
Niemand die het hoort.
„Flink zijn,” denkt Pietertje. „Flink zijn, want ik moet een
hele harde stem opzetten.”
„Help, help . . .” schreeuwt hij schor.
Gelukkig, een postbode die juist voorbijkomt, hoort hem.
Als hij ziet, wat er gebeurd is, rent hij naar de jongens toe.
Met een ruk trekt hij Karelkje eruit.
Net op tijd, want Pietertje kon hem haast niet meer houden.
De postbode brengt de twee jongens naar huis en vertelt,
hoe hij ze vond.
Wat schrikken die moeders.
Karelkje moet gauw naar bed.
Want als hij eens kou gevat heeft met die natte kleren aan.
Bovendien ziet hij spierwit van de schrik.
Ja, Karelkje kan het beste maar een tijdje naar bed.
Als Pietertje een kopje melk gedronken heeft, moet hij
weer naar school.
Moeder brengt hem, want de school is al lang aan.
Onderweg vertelt Pietertje alles eerlijk aan z'n moeder.
Ook dat hij zo verschrikkelijk graag eens met het bootje
wou varen.
„O, o,” zegt moeder, „ik heb toch dikwijls genoeg tegen
je gezegd, dat het heel gevaarlijk is bij de vijver?
Gelukkig, dat het nog zo goed is afgelopen.”
Als het haast twaalf uur is, komt de bovenmeester de klas
binnen.
Hij trekt een ernstig gezicht.
Het wordt zo stil in de klas!
De meester kijkt eerst naar de lege plaats en dan naar
Pietertje.
„Juffrouw,” zegt hij dan, „er is vanmorgen bijna iets ver-

schrikkelijks gebeurd. Ik vind, dat de kinderen uit de klas dat allemaal moeten weten."

De juffrouw knikt.

Dan begint de meester te vertellen.

Eerst, dat Karelkje en Pietertje gingen bootje varen, toen dat Karelkje in 't water viel, maar ook, dat Pietertje hem zo dapper heeft vastgehouden.

„Kom eens hier, Piet,” zegt hij dan.

De meester legt een hand op Pietertjes schouder en zegt: „Je bent ongehoorzaam geweest, maar dat zullen we nu maar vergeten. Ik denk, dat je wel nooit meer bij die gevaarlijke vijver zal gaan spelen.”

Pietertje schudt z'n hoofd.

„Juffrouw,” zegt de meester dan weer, „ik vind deze Piet toch een flinke vent.

Hij heeft z'n vriend niet in de steek gelaten.

Hij heeft z'n vriend eigenlijk gered!

Ik ben heus een beetje trots, dat deze Piet bij ons op school is.”

Pietertje wordt er verlegen van.

Daarom zegt hij: „'t Kwam ook door 't paaltje.”

„Ja,” zegt de meester, „dat is waar. Als het paaltje er niet geweest was . . .

Maar toch jongen, vind ik jou een hele Piet.”

Dan draait hij zich om en loopt de klas uit.